

عنوان مقاله:

بررسی دلالت های معنایی واژگان مرتبط با «زمان» در قرآن کریم (بر مبنای نظریه معناشناسی رابطه ای)

محل انتشار:

مطالعات سبک شناختی قرآن کریم، دوره 5، شماره 9 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 34

نویسندگان:

زهرا رضائی - دانشجوی دکتری، گروه زبان و ادبیات عرب، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران

شهریار نیازی - دانشیار، گروه زبان و ادبیات عرب، دانشکده ادبیات، دانشگاه تهران

عزت ملا ابراهیمی - گروه زبان و ادبیات عربی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه تهران، ایران

خلاصه مقاله:

مطالعه معناشناسانه واژه های قرآن کریم منجر به بررسی منسجم، نظام مند و هم چنین استخراج مفاهیم دقیق به همراه شمارش کاربرد مختلف واژگان منتخب از قرآن کریم می گردد. در رویکرد ساخت گرا، واژگان زبان، انباشته ای از واژه ها نیستند، بلکه شبکه ای از الفاظ اند که برحسب تنوعی از پیوندهای معنایی، در رابطه متقابل با یکدیگرند. اهمیت مقوله «زمان» به حدی است که می توان آن را ابزار درک هستی دانست. از این رو نوشتار حاضر با روش توصیفی-تحلیلی به بررسی روابط مفهومی واژگان مرتبط با «زمان» در قرآن کریم مبتنی بر رویکرد ساخت گرا و معناشناسی رابطه ای پرداخته است. برای کشف و استخراج این روابط میان واژگان، از معنای معجمی و تفاسیر مربوط به واژگان، استفاده شده است. دسته بندی واژگان مرتبط با «زمان» موجود در قرآن در سه محور «سنجشگرهای مبهم زمان»، «سنجشگرهای کلی و دقیق زمان» و «سنجشگرهای جزئی و دقیق زمان» از جمله یافته های پژوهش است؛ هم چنین می توان به ترسیم شبکه معنایی و روابط مفهومی میان این واژگان همچون شمول معنایی، هم معنایی، تضاد معنایی و جزءواژگی در هر محور به صورت جداگانه، اشاره نمود. از دیگر دستاوردهای پژوهش آن است که تنها رابطه ای که می توان میان «واژگان مبهم زمان» و «واژگان دقیق زمان» برقرار نمود، رابطه اشتغال میان دو واژه «مده» و «وقت» با سایر سنجشگرهای کلی و جزئی «زمان» است.

کلمات کلیدی:

معناشناسی رابطه ای، روابط مفهومی، دلالت معنایی، سنجشگرهای زمان، زمان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1551828>

